DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

30. september 2010 *

I sag C-133/09,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Fővárosi Bíróság (Ungarn) ved afgørelse af 23. februar 2009, indgået til Domstolen den 8. april 2009, i sagen:

József Uzonyi

mod

Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.-C. Bonichot, og dommerne C. Toader, K. Schiemann, L. Bay Larsen (refererende dommer) og A. Prechal,

* Processprog: ungarsk.

generaladvokat: J. Mazák
justitssekretær: fuldmægtig B. Fülöp,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 8. juli 2010,

efter at der er afgivet indlæg af:

— J. Uzonyi ved ügyvéd Y. Uzonyi

— den ungarske regering ved R. Somssich, M. Fehér og K. Szíjjártó, som befuldmægtigede

— Europa-Kommissionen ved B. Simon og F. Clotuche-Duvieusart, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 143ba, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1782/2003 af 29. september 2003 om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitiks ordninger for direkte støtte og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere og om ændring af forordning (EØF) nr. 2019/93, (EF) nr. 1452/2001, (EF) nr. 1453/2001, (EF) nr. 1454/2001, (EF) nr. 1868/94, (EF) nr. 1251/1999, (EF) nr. 1254/1999, (EF) nr. 1673/2000, (EØF) nr. 2358/71 og (EF) nr. 2529/2001 (EUT L 270, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 319/2006 af 20. februar 2006 (EUT L 58, s. 32, herefter »forordning nr. 1782/2003«).

2 Anmodningen er indgivet under en sag mellem J. Uzonyi og Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve (centralt organ i kontoret for landbrug og udvikling af landdistrikter, herefter »Hivatal«) vedrørende en anmodning om en særskilt sukkerbetaling.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

3 Artikel 143ba i forordning nr. 1782/2003 med overskriften »Særskilt sukkerbetaling« bestemmer følgende i stk. 1, første afsnit:

»Uanset artikel 143b kan de nye medlemsstater, som anvender den generelle arealbetalingsordning, senest den 30. april 2006 beslutte for 2006, 2007 og 2008 at yde en særskilt sukkerbetaling til de landbrugere, der er støtteberettigede i henhold til den generelle arealbetalingsordning. Denne ydes på grundlag af objektive og ikkediskriminerende kriterier som f.eks.:

— de mængder sukkerroer, sukkerrør eller cikorie, der er omfattet af leveringskontrakter indgået i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EF) nr. 1260/2001

— de mængder sukker eller inulinsirup, der fremstilles i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1260/2001

— det gennemsnitlige antal hektar med sukkerroer, sukkerrør eller cikorie, der anvendes til fremstilling af sukker eller inulinsirup, og som er omfattet af leveringskontrakter indgået i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EF) nr. 1260/2001

og med hensyn til en repræsentativ periode, der kan variere for de enkelte produkter, på et eller flere af produktionsårene 2004/05, 2005/06 og 2006/07, som fastlægges af medlemsstaterne inden den 30. april 2006.«

4 Artikel 1, nr. 2), i Rådets forordning (EF) nr. 2011/2006 af 19. december 2006 om tilpasning af forordning (EF) nr. 1782/2003 om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitiks ordninger for direkte støtte og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere, forordning (EF) nr. 318/2006 om den fælles markedsordning for sukker og forordning (EF) nr. 320/2006 om en midlertidig ordning for omstrukturering af sukkerindustrien i Fællesskabet som følge af Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse af EU (EUT L 384, s. 1), som trådte i kraft den 1. januar 2007, erstattede anden sætning i artikel 143ba, stk. 1, første afsnit, med følgende tekst:

»Den ydes for en repræsentativ periode, der kan variere for de enkelte produkter i et eller flere af produktionsårene 2004/05, 2005/06 og 2006/07, som medlemsstaterne fastlægger inden den 30. april 2006 på grundlag af objektive og ikke-diskriminerende kriterier som f.eks.:

— de mængder sukkerroer, sukkerrør eller cikorie, der er omfattet af leveringskontrakter indgået i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EF) nr. 1260/2001 eller artikel 6 i forordning (EF) nr. 318/2006 alt efter tilfældet

— de mængder sukker eller inulinsirup, der fremstilles i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1260/2001 eller forordning (EF) nr. 318/2006 alt efter tilfældet

— det gennemsnitlige antal hektar med sukkerroer, sukkerrør eller cikorie, som anvendes til fremstilling af sukker eller inulinsirup, og som er omfattet af leveringskontrakter indgået i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EF) nr. 1260/2001 eller artikel 6 i forordning (EF) nr. 318/2006 alt efter tilfældet.«

5 Denne ændring, som ikke finder tidsmæssig anvendelse på tvisten i hovedsagen, er blevet påberåbt i hovedsagen af sagsøgte som fortolkningsbidrag til artikel 143ba i forordning nr. 1782/2003.

Nationale bestemmelser

6 § 2, stk. 1, i bekendtgørelse 48/2006 (VI.22.) fra det ungarske ministerium for landbrug og udvikling af landdistrikter om særskilt sukkerbetaling til støtteberettigede landbrugere under den generelle arealbetalingsordning (*Magyar Közlöny*, 2006/75, herefter »bekendtgørelsen fra ministeriet for landbrug og udvikling af landdistrikter«) har følgende ordlyd:

»Støtteberettigede er landbrugere, som:

a) i referenceåret er berettiget til støtte under den generelle arealbetalingsordning i overensstemmelse med de særlige retsforskrifter herom

b) i referenceperioden har ret til levering af roer eller en kontrakt baseret på Sloveniens sukkerkvote

c) har opfyldt de forpligtelser, som retten til levering af sukkerroer indebærer.

[…]«

7 Leveringsrettighederne svarer til den mængde sukkerroer, som er nødvendig for fremstillingen af den sukkermængde, som er omfattet af den sukkerkvote, som medlemsstaten er blevet tildelt i henhold til fællesskabsretten.

8 § 5 i bekendtgørelsen fra ministeriet for landbrug og udvikling af landdistrikter bestemmer:

»1) Følgende dokumenter skal vedlægges støtteansøgningen:

a) et dokument udfærdiget af sukkerrådet, som kvantificerer (i tons) de leveringsrettigheder (16%), som ansøgeren har pr. 1. juli 2004 og 1. juli 2005 (som beregnes med et gennemsnitligt udbytte på 140 kg/t)

b) et dokument udfærdiget af det administrerende organ, der er indehaver af kvoten for forarbejdning af sukkerroer, vedrørende mængden (i tons) af sukkerroer »A«

og »B« (16%) leveret i overensstemmelse med dyrkningskontrakter i regnskabsårene 2004/05 og 2005/06 (forarbejdningsvirksomhedernes dokumenter korrigeres i givet fald under hensyntagen til et sukkerudbytte på 140 kg)

c) et dokument udfærdiget af det kompetente regionalforbund af sukkerroeproducenter, hvorved det attesteres, at ansøgeren opfylder de forpligtelser, som leveringsrettighederne indebærer

d) eventuelt andre bevisdokumenter vedrørende disse rettigheder.

2) Hvad angår medlemmer af en producentsammenslutning attesterer forarbejdningsvirksomhederne den samlede mængde, der er leveret af sammenslutningen, som på sin side attesterer de mængder, som medlemmerne har leveret inden for sammenslutningen.

[...]«

Hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

9 Den 28. juni 2006 indgav sagsøgeren i hovedsagen, J. Uzonyi, til Hivatal en ansøgning for året 2006 om særskilt sukkerbetaling for hans produktion af sukkerroer, som var leveret gennem en integrator, som er en operatør, der varetager formidling, koordination og assistance til produktionen hos de landbrugere, som han integrerer.

10 J. Uzonyi kunne imidlertid kun dokumentere sine leveringsrettigheder med hensyn til roer og opfyldelse af forpligtelserne vedrørende disse rettigheder i forhold til integratoren.

11 Ved afgørelse af 18. april 2007 afslog Hivatal ansøgningen med den begrundelse, at J. Uzonyi ikke var støtteberettiget, fordi han ikke havde fremlagt de individuelle dokumenter, som kræves i henhold til § 5, stk. 1, i bekendtgørelsen fra ministeriet for landbrug og udvikling af landdistrikter.

12 J. Uzonyi indbragte en klage over denne afgørelse.

13 Klagen blev afvist ved afgørelse af 6. juli 2007 fra ministeriet for landbrug og udvikling af landdistrikter, i hvis rettigheder sagsøgte i hovedsagen, Hivatal, er indtrådt.

14 Til støtte for afvisningen er det anført, at det kun er landbrugere, som har ret til levering af roer, og som opfylder de forpligtelser, der er forbundet hermed, som er støtteberettigede. For så vidt som de dokumenter, der var vedlagt støtteansøgningen, ikke henviste til ansøgerens egne leveringsrettigheder eller til overholdelse af de forpligtelser, som rettighederne indebærer, men til integratorens rettigheder, er de i § 5, stk. 1, i bekendtgørelsen fra ministeriet for landbrug og udvikling af landdistrikter indeholdte krav ikke opfyldt.

15 J. Uzonyi anlagde sag til prøvelse af denne afvisningsafgørelse ved den forelæggende ret. Han anførte, at der fandt forskelsbehandling sted mellem de producenter, som selv leverer sukkerroer, og dem, der leverer sukkerroer gennem en integrator. Han har påberåbt sig analog anvendelse af § 5, stk. 2, i bekendtgørelsen fra ministeriet for

landbrug og udvikling af landdistrikter vedrørende levering af sukkerroer gennem producentsammenslutninger.

16 Sagsøgte i hovedsagen har ved den forelæggende ret gjort gældende, at anvendelsen af objektive og ikke-diskriminerende kriterier vedrører den repræsentative periode, som artikel 143ba i forordning nr. 1782/2003 henviser til, og ikke de i samme bestemmelse omhandlede personer, som kan få adgang til støtte. Sagsøgte i hovedsagen finder støtte for sit synspunkt i den ændring af artikel 143ba i forordning nr. 1782/2003, som er foretaget ved artikel 1, nr. 2), i forordning nr. 2011/2006. Denne ændring præciserede blot bestemmelsens ordlyd uden at ændre betydningen heraf. Før såvel som efter ændringen vedrørte anvendelsen af objektive og ikke-diskriminerende kriterier således alene den repræsentative periode.

17 Den forelæggende ret har anført, at §§ 2 og 5 i bekendtgørelsen fra ministeriet for landbrug og udvikling af landdistrikter bestemmer, at udelukket fra støtte er landbrugere, som ikke er direkte forbundet med sukkerfabrikanten ved en kontrakt, men som har indgået en dyrkningskontrakt med en integrator, som råder over leveringsrettigheder i forhold til de arealer, som dyrkes af integrerede producenter. Disse landbrugere kan derfor ikke selv dokumentere, at de har de leveringsrettigheder, som bestemmelserne i bekendtgørelsen fra ministeriet for landbrug og udvikling af landdistrikter kræver for at opnå støtte.

18 Retten har anført, at landbrugere, som tilhører en producentsammenslutning, og som ikke er direkte forbundet med sukkerfabrikanten ved en kontrakt, men som har indgået en dyrkningskontrakt med en sammenslutning — som råder over leveringsrettigheder i forhold til de arealer, som dyrkes af sammenslutningens medlemmer — derimod ved fremlæggelse af de dokumenter, der er udfærdiget af denne sammenslutning,

kan opnå særskilt sukkerbetaling i henhold til de gældende bestemmelser i § 5, stk. 2, i bekendtgørelsen fra ministeriet for landbrug og udvikling af landdistrikter.

19 Retten mener, at der skal tages hensyn til Domstolens faste praksis, hvorefter artikel 34, stk. 2, andet afsnit, EF, som inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik indeholder et forbud mod enhver forskelsbehandling, alene er et specifikt udtryk for det almindelige lighedsprincip.

20 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at ordlyden af den fællesskabsbestemmelse, der skal fortolkes, ikke er entydig, under yderligere hensyntagen til, at denne bestemmelse efterfølgende er blevet ændret. Retten har tilføjet, at hvis Domstolen skulle fastslå, at i henhold til artikel 143ba i forordning nr. 1782/2003 er producenter af sukkerroer, som leverer disse gennem en integrator, berettiget til særskilt sukkerbetaling på lige fod med producenter, der selv leverer dem, kan en sådan betaling for 2006 anerkendes for sagsøgeren i hovedsagen såvel som for mange andre ansøgere i verserende sager ved domstolene ved analog anvendelse af § 5, stk. 2, i bekendtgørelsen fra ministeriet for landbrug og udvikling af landdistrikter.

21 Under disse omstændigheder har Fővárosi Bíróság besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Indebærer udtrykket »[d]enne ydes på grundlag af objektive og ikke-diskriminerende kriterier«, som er indeholdt i artikel 143ba, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1782/2003 i den affattelse, som var gældende indtil den 31. december 2006, at der for så vidt angår retten til særskilt sukkerbetaling i henhold til den generelle arealbetalingsordning ikke kan sondres mellem landbrugere, alt efter om de leverer sukkerroer til forarbejdning direkte (for egen regning) eller indirekte (gennem en integrator)?«

Om det præjudicielle spørgsmål

22 Med det forelagte spørgsmål, læst i lyset af forelæggelseskendelsens præmisser, spørger den forelæggende ret nærmere bestemt, om artikel 143ba, stk. 1, i forordning nr. 1782/2003 skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der udelukker en landbruger, der ikke har leveringsrettigheder, som leverer sukkerroer til en sukkerproducent gennem en integrator, der er i besiddelse af sådanne rettigheder, fra at opnå særskilt sukkerbetaling, mens denne lovgivning tillader en sådan særskilt sukkerbetaling til en landbruger, der har sådanne leveringsrettigheder, og som leverer sukkerroer direkte til en sukkerproducent, samt til en landbruger, der ikke er i besiddelse af leveringsrettigheder, som er medlem af en producentsammenslutning, og som leverer sukkerroer til en sukkerproducent gennem denne sammenslutning, der har leveringsrettigheder.

23 Med henblik på en besvarelse af spørgsmålet skal det fastlægges, om en sådan national lovgivning medfører en forskelsbehandling, som er forbudt i henhold til artikel 143ba i forordning nr. 1782/2003.

24 Henset til de argumenter, som sagsøgte i hovedsagen har fremført inden for rammerne af tvisten i hovedsagen, skal det indledningsvist fastslås, at:

— artikel 143ba i forordning nr. 1782/2003 i alle sprogversioner i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, klart bestemmer, at særskilt sukkerbetaling tildeles på grundlag af objektive og ikke-diskriminerende kriterier til landbrugere, der er støtteberettigede i henhold til den generelle arealbetalingsordning

— der ikke i nogen sprogversioner af nævnte artikel er fastslået en forbindelse mellem på den ene side de objektive og ikke-diskriminerende kriterier og på den anden side fastlæggelsen af de repræsentative perioder.

25 Den efterfølgende ændring af artikel 143ba som følge af artikel 1, nr. 2), i forordning nr. 2011/2006 rejser ikke tvivl om disse konstateringer.

26 Selv om det ikke kan udelukkes, at en ændringsbestemmelse undtagelsesvis kan tjene som bidrag til fortolkningen af den ændrede bestemmelse, er en sådan mulighed på forhånd udelukket, når den tidligere bestemmelse er klar i alle sprogversioner.

27 Under alle omstændigheder fremgår det, at den ændringsbestemmelse, som er påberåbt i nærværende sag, ikke er klar i alle 19 sprogversioner, der er til rådighed. I seks af disse versioner, nemlig den danske, den estiske, den franske, den ungarske, den polske og den portugisiske, indeholder den redaktionelle forskelle, som i det mindste er kilde til tvetydighed vedrørende spørgsmålet, om anvendelsen af objektive og ikke-diskriminerende kriterier gælder tildelingen af støtten eller fastsættelsen af den repræsentative periode.

28 De 13 øvrige sprogversioner, nemlig den spanske, den tjekkiske, den tyske, den græske, den engelske, den italienske, den lettiske, den litauiske, den nederlandske, den slovenske, den slovakiske, den finske og den svenske, har i øvrigt samme klare ordlyd som den bestemmelse, der skal fortolkes.

29 Det må således fastslås, at artikel 143ba i forordning nr. 1782/2003 gør de nye medlemsstaters tildeling af særskilt sukkerbetaling betinget af disse medlemsstaters anvendelse af objektive og ikke-diskriminerende kriterier.

30 Bestemmelsen gentager således blot forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 34, stk. 2, andet afsnit, EF.

31 Herved skal der henvises til fast retspraksis, hvorefter forbuddet mod forskelsbehandling inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik alene er et specifikt udtryk for det generelle lighedsprincip, som indebærer, at ensartede forhold ikke må behandles forskelligt, og at forskellige forhold ikke må behandles ensartet, medmindre en sådan differentiering er objektivt begrundet (jf. bl.a. for så vidt angår artikel 34, stk. 2, andet afsnit, EF dom af 11.7.2006, sag C-313/04, Franz Egenberger, Sml. I, s. 6331, præmis 33, af 11.6.2009, sag C-33/08, Agrana Zucker, Sml. I, s. 5035, præmis 46, og af 20.5.2010, sag C-365/08, Agrana Zucker, Sml. I, s. 4341, præmis 42).

32 Forordning nr. 319/2006 indsatte artikel 143ba i forordning nr. 1782/2003 i den affattelse, der var gældende før de ændringer, der herved blev indført.

33 Det fremgår af anden, sjette, syvende og niende til ellevte betragtning til forordning nr. 319/2006, at forordningen har til formål at sikre støtte til indtægten for »landbrugere«, som producerer sukkerroer, og som er støtteberettigede i henhold til den generelle arealbetalingsordning.

34 Den pågældende forordning fastlægger ikke nogen forbindelse mellem særskilt sukkerbetaling og fremgangsmåden for landbrugernes levering — direkte eller indirekte — af sukkerroer til sukkerproducenterne. Den fastlægger heller ikke nogen forbindelse mellem særskilt sukkerbetaling og den omstændighed, om landbrugeren har leveringsrettigheder eller ej.

35 I betragtning af formålet med forordning nr. 319/2006 befinder landbrugere, som producerer sukkerroer, sig således i sammenlignelige situationer, uanset om de leverer disse produkter direkte eller indirekte til en sukkerproducent, og uanset om de selv er i besiddelse af leveringsrettigheder i henhold til national lovgivning eller ej.

36 Ifølge den fortolkning af den nationale ret, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, som den forelæggende ret har anlagt, og som den har bekræftet som svar på et opklarende spørgsmål fra Domstolen som følge af forskelle i fortolkningen af denne ret i de skriftlige indlæg, der er indgivet til Domstolen, kan en integreret landbruger, som ikke er i besiddelse af leveringsrettigheder, som leverer sukkerroer til en sukkerproducent gennem en integrator, som har leveringsrettigheder, ikke direkte tildeles særskilt sukkerbetaling, til forskel såvel fra en landbruger, som er i besiddelse af leveringsrettigheder, som selv forestår leveringen, som fra en landbruger, der ikke har leveringsrettigheder, som leverer sukkerroer til sukkerproducenten gennem en producentsammenslutning, der er i besiddelse af sådanne leveringsrettigheder, og som han er medlem af.

37 Det følger heraf, at en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede behandler sammenlignelige situationer forskelligt.

38 Det skal derfor undersøges, om denne forskellige behandling er objektivt begrundet.

39 I sit skriftlige indlæg har den ungarske regering gjort gældende, at integratoren generelt er den bedste til at tage sig af de administrative opgaver, som er forbundet med den særskilte sukkerbetaling. Den løsning, der er valgt i den nationale lovgivning, er generelt mest fordelagtig for producenten. Den favoriserer en effektiv behandling af

sagerne, idet administrationen alene skal tage stilling til ansøgninger fra integratorerne og ikke ansøgninger fra alle de integrerede landbrugere.

40 Under den mundtlige forhandling har den ungarske regering præciseret, at den er af den opfattelse, at en integrator for at opfylde betingelserne i artikel 143ba i forordning nr. 1782/2003 selv skal være støtteberettiget i henhold til den generelle arealbetalingsordning.

41 Det skal imidlertid bemærkes, at i henhold til den forelæggende rets fortolkning er en landbrugers tilhørsforhold til en producentsammenslutning, som har leveringsrettigheder, ikke til hinder for direkte tildeling til denne landbruger af særskilt sukkerbetaling, selv om den pågældende ikke selv var i besiddelse af leveringsrettigheder.

42 Det fremgår således, at landbrugere, der er medlemmer af en producentsammenslutning, selv kan indgive en ansøgning om særskilt sukkerbetaling, uden at de bliver foreholdt betragtninger om, at en kollektiv behandling af ansøgningerne ville være mere effektiv. Lignende betragtninger kunne imidlertid gælde fuldt så meget for denne kategori af landbrugere som for de integrerede landbrugere, som ikke har leveringsrettigheder.

43 Endvidere bemærkes, at selv hvis det antages, at disse betragtninger kunne gøres gældende over for de integrerede landbrugere eller landbrugere, der er medlemmer af en sammenslutning, som ikke selv leverer til sukkerfabrikanterne, kan de under alle omstændigheder ikke udgøre en objektiv begrundelse for en forskellig behandling af disse to typer landbrugere i forhold til en landbruger, der selv leverer til sukkerfabrikanten.

44 De ville navnlig ikke kunne påberåbes, hvis de betingelser, der er fastsat for tildeling af særskilt sukkerbetaling efter ansøgning fra en mellemmand, havde den endelige virkning, at de pågældende landbrugere blev frataget retten til at opnå denne betaling, f.eks. i de tilfælde, hvor:

— disse landbrugere i tilfælde af mellemmandens passivitet ikke får mulighed for direkte at indgive en ansøgning om særskilt betaling i stedet for mellemmanden

— mellemmandens indgivelse af en ansøgning om særskilt betaling på vegne af landbrugerne ville være underlagt den betingelse, at han selv var støtteberettiget i henhold til den generelle arealbetalingsordning, mens artikel 143ba i forordning nr. 1782/2003 alene indeholder dette krav for så vidt angår den landbruger, der ønsker særskilt betaling, og ikke for så vidt angår den mellemmand, der indgiver ansøgningen.

45 Følgelig skal det konkluderes, at en forskellig behandling som den i hovedsagen omhandlede ikke er objektivt begrundet.

46 Det forelagte spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 143ba, stk. 1, i forordning nr. 1782/2003 skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der udelukker en landbruger, der ikke har leveringsrettigheder, som leverer sukkerroer til en sukkerproducent gennem en integrator, der er i besiddelse af sådanne rettigheder, fra at opnå særskilt sukkerbetaling, mens denne lovgivning tillader en særskilt sukkerbetaling til en landbruger, der har sådanne leveringsrettigheder, og som leverer sukkerroer direkte til en sukkerproducent, samt til en landbruger, der ikke er i besiddelse af leveringsrettigheder, som er medlem af en producentsammenslutning, og som leverer sukkerroer til en sukkerproducent gennem denne sammenslutning, der har leveringsrettigheder.

47 Det tilkommer under alle omstændigheder den nationale ret at vurdere, om det er muligt at fortolke den nationale lovgivning i overensstemmelse med gældende fællesskabsret.

Sagens omkostninger

48 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

Artikel 143ba, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1782/2003 af 29. september 2003 om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitiks ordninger for direkte støtte og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere og om ændring af forordning (EØF) nr. 2019/93, (EF) nr. 1452/2001, (EF) nr. 1453/2001, (EF) nr. 1454/2001, (EF) nr. 1868/94, (EF) nr. 1251/1999, (EF) nr. 1254/1999, (EF) nr. 1673/2000, (EØF) nr. 2358/71 og (EF) nr. 2529/2001, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 319/2006 af 20. februar 2006, skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der udelukker en landbruger, der ikke har leveringsrettigheder, som leverer sukkerroer til en sukkerproducent gennem en integrator,

der er i besiddelse af sådanne rettigheder, fra at opnå særskilt sukkerbetaling, mens denne lovgivning tillader en særskilt sukkerbetaling til en landbruger, der har sådanne leveringsrettigheder, og som leverer sukkerroer direkte til en sukkerproducent, samt til en landbruger, der ikke er i besiddelse af leveringsrettigheder, som er medlem af en producentsammenslutning, og som leverer sukkerroer til en sukkerproducent gennem denne sammenslutning, der har leveringsrettigheder.

Underskrifter